

nechá si 25%, že také odváděl bernímu úřadu stržené peníze, a že i částka 2.700 Kč uložená ve zvláštní obálce v dlužníkově pokladně pocházela z tržby zboží, které bylo v zástavním závazku (nexu) pro berní úřad podle řečené dohody. Odvolací soud usoudil, že berní tajemník Josef K. sám nebyl oprávněn uzavíratí jménem berního úřadu nějaké smlouvy vůbec, tedy ani smlouvu zmocňovací, neboť podle výnosu ministerstva financí č. 225/1885 zastupuje berní úřad výběřčí daně a úředník jej kontrolující, že by úmluva o tomto způsobu úhrady berní pohledávky musila býti opatřena úředním razítkem a podpisy obou úředníků zastupujících berní správu. Názor ten není správný. Podle § 256 zák. o př. d. se v daňovém řízení rozeznávají úřední rozhodnutí a opatření finančních úřadů, při čemž opatření může býti přítomnému oznámeno ústně (protokolárně). Úředním opatřením míní zákon jednak správní akt povahy konstitutivní, kterým se práva určitého subjektu zakládají, jednak správní akt, kterým se rozhodnutí teprve připravuje, jako jsou výzvy, příkazy v řízení vyměřovacím nebo odvolacím, nebo provádí (upomínka, nařízení berní exekuce a opatření při výkonu této exekuce — srov. § 356). Jestliže takové opatření může býti ústně oznámeno přítomnému dlužníku, nemusí takový projev berního úřadu obsahovati podpisy dvou vedoucích úředníků, jako jest to předepsáno pro výkaz nedoplatků. Naopak jest usuzovati, že takové opatření může učiniti a oznámiti přednosta berního úřadu anebo úředník ustanovený k vedení exekučního oddělení. Podle protokolu ze dne 14. května 1934 sepsaného berním tajemníkem Josefem K. byl Gustav A. zmocněn prodávati zabavené zboží, ale musil vésti konsignaci prodaného zboží, kterou kdykoli na požádání předloží, a zavázal se odváděti bernímu úřadu v týdenních lhůtách 75% dosažené tržby. Šlo tudíž o zmocnění k prodeji těchto věcí za berní úřad v P. ve smyslu § 1002 obč. zák., ale i podle § 1008 obč. zák. k prodeji jednotlivých věcí z celého množství věcí zabavených, při čemž podle ujednání nastupovala stržená cena na místě prodaných zabavených věcí, kterou uschovával Gustav A. pro berní úřad jako zmocněnec (§ 1017 obč. zák.). Že byla smlouva ta ujednána jen ve prospěch Gustava A., jak mínil soud prvě stolice, nelze usuzovati ze zjištěného stavu věci. Nabyli-li proto berní úřad v P. v zastoupení Československého státu jedním Gustava A. oněch peněz, jest žaloba odůvodněna.

Čís. 17168.

Majitel koncese, opravňující jej k provozu živnosti v určité provozně, je smluvně zavázán z objednávek zboží určeného k provozu živnosti, nedokáže-li, že v době objednávek živnost neprovozoval on, nýbrž někdo jiný na svůj vlastní účet a nebezpečí a že to bylo dodavateli zboží známo nebo musilo býti známo.

Za zmocnitele osob zaměstnaných v živnosti nebo obchodu platí ten, kdo se jeví na venek jako majitel živnosti nebo obchodu (§§ 1027, 1030 obč. zák., čl. 52 obch. zák.). Majitel živnosti nebo obchodu nemůže be-

zelstným třetím osobám namítati, že osoby v živnosti nebo obchodu zřízené jednaly jménem toho, komu obchod nebo živnost byly přenechány k provozu na vlastní účet a nebezpečství.

(Rozh. ze dne 5. ledna 1939, Rv I 2130/38.)

Žalované byla na její žádost udělena koncese k prodeji čaje, mléka, kakaa a k podávání občerstvujících pokrmů a tato koncese byla později rozšířena i na oprávnění podávat pokrmů všeho druhu a prodávat i lihové nápoje a ovocné šťávy, a to v určitém domě. Žalobkyně dodávala zboží, o jehož zaplacení jde, na objednávku osob zaměstnaných v jídelně provozované na základě koncese, jež byla žalované udělena; na účty bylo placeno týmiž zaměstnanci a podle vnitřního ujednání mezi žalovanou a »Společností s. b.« byla jídelna provozována na účet této společnosti, avšak žalovaná nehlásila živnostenskému úřadu náměstka koncesionáře nebo pachtýře. Soud první stolice zamítl žalobu. Odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Měla-li žalovaná koncesi k provozu jídelny v určitém domě, jest ji pokládati za kupitelku zboží objednaného za účelem provozu této jídelny a jest z takových objednávek smluvně zavázána, nedokáže-li, že v době, kdy se zboží objednávalo, jídelnu neprovozovala ona, nýbrž jiná osoba na vlastní účet a nebezpečí a že žalobkyně jako dodavatelka zboží tuto skutečnost znala nebo z okolností na venek zjevných znáti musila. To odpovídá potřebě ochrany třetího, jenž navazuje právní styky, důvěřuje okolnostem a poměrům, jak je možno na venek poznati, a jemuž se skrývají od toho odlišné vnitřní poměry podniku druhého smluvce, jež bez vlastního zavinění nemohl poznati. Že žalobkyně o vnitřním poměru ujednaném mezi žalovanou a »Společností s. b.« o provozu jídelny věděla nebo z okolností věděti musila, žalovaná ani netvrdila. Nezáleží proto na tom, kým byly osoby zaměstnané v jídelně, které zboží u žalobkyně objednaly, ustanoveny a do služeb přijaty. Neboť za zmocnitele osob užívaných v krámě, živnosti nebo obchodu platí ten, jenž se na venek vůči bezelstným třetím osobám jeví jako majitel krámu, živnosti nebo obchodu (§§ 1027, 1030 obč. zák., čl. 52 obch. zák.). Vůči takovým třetím osobám nelze namítati, že krám, živnost nebo obchod provozuje někdo jiný na vlastní účet a nebezpečí a že tudíž osoby v živnosti nebo obchodě zřízené, jež jednaly v mezích jejich presumptivní plné moci, nejednaly jménem toho, na jehož vlastnost jako majitele živnosti nebo obchodu poukazují zevně znatelné okolnosti.

Že i žalovaná sama se pokládala za zavázanou, vysvítá z toho, že pojala pohledávku žalobkyně ve vyrovnacím řízení do seznamu pasiv a že po zastavení soudního vyrovnání jednala s věřiteli a se žalobkyní skrze svého právního zástupce o mimosoudní vyrovnání a že se jednání dalo i v její přítomnosti.